

DAVID A GOLIÁŠ

Blížil se konec letních prázdnin a David se rozhodl nakoupit si věci pro své studium na střední škole. Přemýšlel kolik peněz bude potřebovat. Na internetu si našel učebnice českého a anglického jazyka. Tyto knihy byly poněkud drahé. Každá stála pět set korun českých. „Ovšem učebnice nejsou vše, co potřebuji,“ řekl si v duchu David. Je tu mnoho jiných pomůcek, bez kterých se neobejdu. Postupně zjišťoval, že nemá žádné propisky, pentelky, zápisníčky... Tyto drobné pomůcky stály dalších dvě stě korun. Takový obnos peněz, aby si mohl koupit všechno, naspořit nedokázal.

Rozhodl se poprosit rodiče o peníze. Počkal, až si trošku odpočinou po namáhavém dnu v práci. Konečně přišla vhodná chvíle a osmělil se přísného otce zeptat: „Tati, potřebuji nějaké peníze na školní pomůcky a nové učebnice.“ Otec nejprve nereagoval, ale po chvíli zvedl podmračenou tvář a zařval: „Potřebuješ peníze, tak si je vydělej, kdo tě má neustále živit!“ Takovou odpověď David nečekal. Napadlo ho, zda by mu nepomohla matka. Doufal, že by se mohla přimluvit u táty. Máma se však ustrašeně krčila v kuchyni a bála se zvednout hlavu od vaření. Nechtěl ji vystavovat možným útokům rozzlobeného otce a raději zmlkl.

Začal si ihned hledat brigádu, kde by mohl vydělat peníze. Brouzдал na internetu, zda by nenašel nějakou nabídku. Snaha byla marná. Nezbylo mu nic jiného, než se osobně zeptat na vedení vytipovaných firem. Celý týden obcházel různé podniky. Začal ve stavebnictví, pak ve strojírenství a nakonec vyzkoušel i elektro obory. V každé firmě slyšel to samé – možná se vám ozvem.

Bylo mu jasné, že bude muset znovu s prosíkem k otci. Vylíčil mu, jak se snažil najít si práci. „Tati, opravdu jsem dělal, co jsem mohl, ale dnes je o pracovní místa nouze. I pro brigádníky se nic nenašlo.“ Jenže otec opět neměl pochopení, pro synovu snahu a „cirkus“ začal nanovo: „Ty jsi úplně neschopný, nedokážeš si najít práci a neustále nás chceš jen využívat, nic nedostaneš, udělej si to, jak chceš!“

David zdrcený odpovědí otce šel po dřevěných schodech do svého pokoje. Celé tělo se mu chvělo, krok co krok bylo slyšet skřípání dřeva. Pocity beznaděje a úzkosti střídaly strach z učitele ve škole a posměch spolužáků. Jakoby je zas slyšel: „Hele, blbeček, zas nemá matiku a knihu do angličtiny taky...“ Do očí se mu draly slzy.

Vkročil do svého malého pokoje a usedl na postel, kterou měl naproti oknu. Hlavu si opřel o skříň. Přemýšlel jestli je ještě vůbec nějaké řešení. Bum, bum, bum, dešťové kapky dopadaly na okenní římsu a rozstříkávaly se do vzduchu. „I nebe pláče“, pomyslel si David. Celé odpoledne seděl na posteli, cítil se ochromený. „Už zas bude trpět!“ Neustále před sebou viděl rozčileného otce. Jeho tvář – vztekem rudá a nafouklá, vypouklé oči nebyly skoro pod staženým obočím vidět. David v uších stále slyšel: „Jsi neschopný, jsi neschopný, jsi neschopný!“ Vzpomínka na tuto událost ho srážela na kolena. Nevěděl, co má dělat. „Proč mi rodiče nepomůžou? Jak to mám udělat? Můžu snad studovat bez učebnic? Co si o mě pomyslí ostatní?“

Crrrr! David se lekl zvonění svého mobilního telefonu. Volal mu kamarád Ondra. Hned na Davida spustil: „Poslouché, jedem s našima do Ostravy ke strýcovi na zahradu, jedeš taky?“ Celý udivený přijal nabídku svého kamaráda. Svou radost ani nedokázal popsat. Následující den odjel na celé čtyři dny do Ostravy. Pomáhal česat ovoce ze stromů, chystat dřevo k topení, atd... Strýc Ondry byl štedrý. Viděl, že David je pracovitý a hodný kluk a rád mu za pomoc zaplatil.

„Mám velké štěstí,“ myslel si David, „pro tentokrát je problém vyřešen, ale příště...“